

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ύκουσιού της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίαν και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού:
 Ετησίαι... δρ. 8,—
 Εξάμηνας... > 4,50
 Τριμήνας... > 2,50
Εξωτερικού:
 Ετησίαι... φρ. 10,—
 Εξάμηνος... > 5,50
 Τριμήνος... > 3,—
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην Ιανουαρίου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διά των Παιδικών, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγούμενων ετών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λικ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ερμούιδου άρ. 88, παρά τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Έν Ἀθήναις, 19 Μαγτίου 1911

Έτος 38ον.—Ἀριθ. 18

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Άεροναυτικόν μυθιστόρημα υπό
 Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγούμενων: — Ο Δοκίματης άεροπόρος Λουκιανός, με μονοπλάνον ιδίας κατασκευής, πίπτει εις τὸ χωρίον Πακερέτ-λε-Βαλλόν, οί κάτοικοι του οποίου τῷ κάμνοντι ένδοιουαίδη έποδοχίην. Κατόπιν οδηγείται εις τὸ Δημαρχεῖον, όπου γίνεται εορτή προς τιμήν του, και ὁ Πακερέτος τὸν προσφωνεῖ και τὸν συγχαίρει ἕξ ὀνόματος τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς και τὸν κατοίκων. Ο Λουκιανός ἐξακολούθει τὴν διήγησίν του:

Ὁ αγαθὸς ἄνθρωπος, συγκεκινημένος μέχρι δακρύων, μού ἔπεινεν ἕνα ποτήρι. Ἐτσουγγρίσαμεν, ἐνῶ ὁ Κρά-Κρά ἐβύβιζε τὸ ράμφος του εις ἕνα μεγάλο δοχεῖον ποῦ τοῦ εἶχαν φέρῃ. Αὐτὸ ἔπροκάλεσε γέλια. Ἐπειτα μ' ἐκύτταξαν ὅλοι και ἐνόησα ὅτι ἤθελαν νὰ ἐμιλήσω.

Τοῦς εἶπα, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἦτο ἀξιωματικὸς και ὅτι ἐγὼ θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχὴς νὰ υπηρετήσω ἀργότερα εις σάμα στρατιωτικῶν ἀεροπόρων. Καί εις τὸ τέλος ἐφώνησα με ὅλην μου τὴν δύναμιν και με τὴν καρδιά μου:

— Ζήτω ἡ Γαλλία! Ζήτω τὸ Πακερέτ-λε-Βαλλόν!

Ζῶντὰ χειροκροτήματα, ἐξεροάγησαν και οἱ παρευρισκόμενοι ἐπροχώρησαν διὰ νὰ με συγχαροῦν... Καί ἀφ' ἑσφιγξα ὄλων τὰς χεῖρας, ἡ πομπὴ ἀνεσχηματίσθη και μ' ἐπάνεφερον εις τὴν πλατεῖαν τῆς ἐμποροπανηγύρεως, όπου οἱ πυροσβέσταί τοῦ χωρίου εἶχον μετακομίσῃ τὴν μηχανήν μου.

Ὁ σαγματοποῖδς τοῦ Πακερέτ-λε Βαλλόν μ' ἐβόηθησε νὰ τοποθετήσω νέα σχοινία στερεώτατα. Ὁ παντοπώλης ἐγάμισε τὸ δοχεῖον τῆς μηχανῆς μου με

βενζίναν. Ὁ δὲ φαρμακοποῖδς μού ἔδωσε τρεῖς μεγάλας φιάλας με ρετοινόλαδο διὰ τὸν κινητήρα μου. Ρετοινόλαδον διαυγέστατον, ἀπὸ ἐκείνο τὸ ὅποιον μεταχειρίζεται και ὁ Πολὺν διὰ τὸν περιστροφικόν του κινητήρα. Τί καλοτύχια! Ἀφ' ἑβεβαιώθην ὅτι ἔλα ἦσαν ἐν τάξει, ἀνέβηκα κ' ἐκάθησα εις τὸ μονοπλάνον μου. Ὁ ὑπρέτης τοῦ κρεοκόλου και ὁ διανομέυς προσεφέρθησαν νὰ με σπρώξουν διὰ τὴν ἐκκίνησιν. Ἐδέχθη... Καί ἀφ' ἑσφιγξα ἀκόμη μίαν

φορὰν τὴν χεῖρα τοῦ κ. Δημάρχου, ἐφώνησα: ἐμπρός! και ὁ κόραξ μου ἐπανάλαβε τὸ θριαμβευτικόν του κρά-κρά.

Ἡ ἐκκίνησις δὲν ἐπέτυχε με τὸ πρῶτον. Ἐδέησε νὰ καταβῶ και νὰ διορθώσω τὴν θέσιν τοῦ ἔλικος. Ἐπειτα, με νείαν ἄθροισιν ἐκ μέρους τοῦ κρεοκόλου και τοῦ διανομέυς, ἠσθάνθην τοῦς ἐμπροσθίους τροχοῦς νὰ ὑψώνωνται ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Ἐτραβήξα τότε τὸ ἐπάνω σχοινίον, ἡ μεγάλη ἐμβρέλλα ἐσχημάτισα θηλάμιον ὅπου εἰσώρημην ὁ ἀήρ, και ἀνωψώθη. Οὐρανομήκεις λητοχραυγαί ἐχαίρεισαν τὴν ἀνάβασίν μου:

— Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἐρρευγα, ἀπεμακρυνόμην με μεγάλην ταχύτητα. Μετ' ὀλίγον ἐπέρασα ἐπάνω ἀπὸ τὸ χωρίον και εὐρέθην εις τὴν ἀγνωστον ἐξοχήν.

Εὐτυχῶς ὁ Κρά-Κρά, με τὴν πτέρον του, με τὴν γνῶσιν του και με τὴν μνήμην του, μ' ἐβόηθη. Διὰ νὰ με διευθύνῃ δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, ἤλλαξε θέσιν εις τὸ σκαλοπάτι του. Διατί ὅλοι οἱ ἀεροπόροι νὰ μὴν ἔχουν μαζί των ἕνα κόρακα ἡμερών;

Μού ἐφαίνετο ὡς τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου νὰ ἐπιστρέψω εις τὸ Παρισί, εις τὸ σπίτι μας, δι' οὐρανιαν ἐναερίων ὁδῶν.

Ἐπανέβλεπα τὸ Μουρμελών, τὸ Σαλόν, τὸ Ἰπερνάι, και ὠνειστοπέλευσα τὰ μεγάλα ταξείδια ποῦ θὰ ἔκαμνα... Ἐσχεδιάζα νὰ ὑπάγω εις τὴν Ἡλιούπολιν, νὰ λάβω μέρος εις τοῦς ἀγῶνας, ἔπειτα νὰ πετάξω εις τὴν Αἴγυπτον, νὰ ἰδῶ τὰς Πυραμίδας, τὴν Σφίγγα, τὸν Νεῖλον...

— Κρά-κρά! κρά-κρά!

— Τί εἶνε;

— Κρά-κρά, κρά-κρά, κρά-κρά...

Ὁ κόραξ μού ἔδειχνε τὸ σπίτι. Με τὰ ὄνειρα τὸ εἶχα λησμονήσει... Ἀλλ' ὁ Κρά-Κρά, ὁ ὅποιος εἶχε χορτάση ταξείδι, ἔδλεπεν ὅτι ἄρχιζε νὰ νυκτώνῃ... Χωρὶς αὐτόν, θὰ ἐφθανα εις τὸ Παρισί και θὰ ἐσκάλινα ἴσως εις τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου Ἀίφφελ, ὅπως ὁ κόμης Λαμπέρ.

Κάμνω τοῦς ἀπαιτουμένους χειρισμοὺς και κατέρχομαι ἀπὸ τὰ ὑψη μου... Τώρα εἶμαι ἐπάνω ἀπὸ τὸ μικρὸν δάσος... Νὰ ἡ ταράτσα... Ὡ Θεέ μου! νὰ ἡ ὄσια Ὀλυμπία με τὸν κηπούρον... νὰ και ἡ Βαβέτα ποῦ τρέχει, και ὁ Μπόμπ, τὸ σκυλάκι μας, ποῦ γαυγίζει...

Τραβῶ τὸ κάτω σχοινὶ τῆς ἐμβρέλ-

λας με δύναμιν... Και κατέρχομαι κανονικώς μέχρι του εδάφους.

Ο Κρά - Κρά έφορμα έναγτίον του Μπόμπι. Κ' εγώ σηκώνω στην άγκυλιά μου την Βαβέταν. Θα με μαλλώση άρα γε που κατέβησα τον άέρα, που την ετρόμαξα, καθώς και την θείαν Ολυμπίαν, Καθόλου!

Με φιλεί πρώτα και έπειτα με λέγει: — Άλλη φορά θα με πάρης και μένα. — Ναι, Βαβέτα' σε άλλο ταξίδι χωρίς άλλο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Μετά το ταξίδι μου εις Πανερέτ-λε-Βαλλόν, το μακρότερον άναέριον ταξίδι, άλλα-ρε-ο-ύ-ρ, το όποιόν έκαμην ως τώρα άεροπόρος—ρεκδρ παγκόσμιον!—δέν έσυλλογίζομην άλλο παρά το μέγα σχέδιόν μου... την Ηλιούπολιν!... Να λάβω μέρος εις τους άγώνας της Αιγύπτου... να φθάσω κατ' άρχάς άναέριος εις το Κάιρον, ύπεράνω όρέων και θαλασσών... και να νικήσω κατόπιν εις τα διάφορα άγωνίσματα με όλον τον φοβερόν συναγωνισμόν του Λατάμ, του Ρουζιέ, του Μπαλσάν, κτλ.

Ο Πολάν, έλεγα, εύρίσκεται εις την Αμερικήν, καθώς και ο Βράιτ' ο κόμης Λαμπέρ μένει εις το Παρίσι και ο Φαρμαν εις το Μουρμελών... Ίδού έξω του άγώνος τέσσαρες άντίπαλοι, και όχι βέβαια από τους μικροτέρους... Ωρισμένως ή τύχη μ' εύνοεί. Και έπειτα, άν διαγωνισθώ διά το βραβεϊόν των έπιβατών, θα έπιτόχω ωςτα να μείνη επί του αεροπλάνου μου ή Βαβέτα. Η Βαβέτα εινε βάρος έλαφρόν, βάρος πτεροῦ... Και άν διαμαρτυρηθούν, θα δεχθώ να παραλάβω επί πλέον και τον Κρά-Κρά, που έπιτέλους εινε και αυτός ένα βάρος.

Δέν άμφέβαλλα περί της έπιτυχίας. Άλλ' οι γονείς μου δέν άπέκρυπτον την άνησυχίαν των, τους φόβους των. Έλυπόδημν πολύ όταν ή μαμμά μου έλεγε: — Μείνε, Λουκιανιά μου, και προπάντων μίην πάρης μαζί σου την Βαβέτα... Θε μου! τα δυστυχήματα εινε τόσον συχνά! ή άεροπλοία έπροξένησε τον θάνατον τόσων ήρώων!... Φαντάσου να σάς έβανα και τους δύο!...

Ο μπαμπάς ήτο σχετικώς ήσυχώτερος.

Κατά βάθος εθαύμαζε την μηχανήν μου, όπως την εθαύμασε και ο μηχανικός, ο όποιος ήλθε να την εξετάση. Αυτός έπήνεσε πολύ την στερεότητα των πτερόγων μου και το εύφύεστατον εκείνο πηδάλιον, το όποιόν έπετεύθη με μίαν όμβρόελλαν. Μίαν μόνον παρατήρησιν έκαμην: Ο κινητήρ του Κρά - Κρά, κατά την γνώμην του, ήτο πολύ άδύνατος, ο δε έλιξ, καμωμένος με δύο κουτιά, δέν έδιδε τα καλλίτερα άποτελέσματα. Έχρειάζετο, — πάντοτε κατά

την γνώμην του, — κινητήρ δυνάμειος πέντε ίππων τουλάχιστον και έλιξ ειδικής κατασκευής.

Ενώ έπεθεώρουν λεπτομερώς κ' επιδιόρθωναν, έπου είνεν άνάγκη, το μονοπλάνον μου, εις το όποιόν προσέθεσα και μίαν θέσιν δια την Βαβέταν, ο μπαμπάς παρήγγειλεν εις το Παρίσι ένα άληθινόν έλικα και ο μηχανικός μου έτοποθετήσεν ένα θαυμασίον τρικύλινδρον περιστροφικόν κινητήρα, δώδεκα ίππων άν άγαπάτε! Η μηχανή μου έπλουτίσθη άκόμη μ' ένα μαγνήτην και με δύο έπιμήκη δοχεία δια την βενζίναν και δια το λάδι. Ημπορούσα τώρα να παραλάβω εκατόν λίτρας και να διανύσω χωρίς διακοπήν χίλια χιλιόμετρα!

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΙΟ

ΤΟ ΞΕΦΤΡΩΜΑ

Αυτιά και μάτια, παιδάκια μου, να έχετε, αλλά στόμα σάς έδωκε ο Θεός και στόμα να μίην έχετε, μάς έλεγε κάθε τόσο ή Κυραμάνια μου' ν' άκούτε και να βλέπετε μοναχά και να σιωπάιντε' όταν σάς ρωτοῦν, τότε ν' άποκρίνεστε και τότε πάλι να μασούτε τα λόγια σας. Μή χώνεοσε στες όμιλίες των μεγάλων' εκεί που δέν σάς σπέρνουν, να μη ξεφουτρώνετε.

«Έτσι έβανα κ' εγώ, όπως κάμνετε κάποτε και σεις, μάς ειπε μία φορά, σάν ήμουν μικρή, κ' έφαγα έξόλο από τη μάνα μου που έβαλα και στον κόρφο.

Και άρχισε να μάς διηγείται πώς της ξεφυγε ένας παιδιακίστος λόγος στα μικρά της χρόνια, που χάλασε τόσες καρδιές, — και τα δικά της τα μούτρα ξεχωριστά.

«Έίχαμεν, μάς ειπε, στο σπίτι μας τραπέζι'ς ένα θεϊο του πατέρα μου, που πέρασε διαβατικός άπ' το χωριό μας, κ' ή μάνα μου, γιατί ήταν πολύ φιλότιμη ή μακαρίτισσα, δέν ήξευρε πώς να εύχαριστήση τον άφέντη της. (Έτσι έλεγαν τότε αι νυφάδες και τους πεθερούς και τους άνδρθεϊρους και τ' άνδραδέλφια.) Έβαλε λοιπόν γρήγορα, γρήγορα κ' εξαμύρησε ένα ψάρι παστό, έπλασε στη στιγμή και μιά λαπατότητα, έσπασε και καμπόσα αυγά μάτια κ' έκαθήσαμεν όλοι να φάμε. Ο θεός μας έτρωγε στα γέρα, έπειδή ήταν και πεινασμένος από το δρομό, αλλά ή μάνα μου του έκανε συχνά-πυκνά την πολιτική της: «Φάε, άσέντη, πάρε αυγά, δέν έφαγες τίποτα, άρέντη, που στα χίλια χρόνια σ' είδαμε στο σπίτι μας! — Έφαγα, νύφη, της έλεγεν εκείνος, του Θεού τα καλά, τί τα ήθελες τόσα, δέν ήμουν ξένος». Εκείνη πάλι τα δικά της. Μου

πέρασε τότε από το νοῦ μου πώς ή μάνα μου δέν είνεν ιδή πόσο έφαγε ο θεός μας και άδικα τον κατηγορούσε πώς δέν τίμησε το τραπέζι της. «Νά σου πώ, μάνα, της λέγω, μη τον αναγκάζης το θεϊο' έφαγε και ψάρι πολύ, και τέσσαρα φελιά πήτα, και πέντε αυγά.» «Όχι, μαρε μάτια μου! (ήταν κ' άψία ή μακαρίτισσα...)» «Νά σου δείξω εγώ, μου λέει, πώς να μάς μετράς τες χαψιές μας!» και εύθως μου τραβάει μιά άνάξερβα με το χέρι της, που μου φάνηκε ο ούρανός σουνιλι.

«Ο θεός μου σηκώθηκε να με ύπερασπισθῆ και να με βγάλῆ από τα χέρια της. «ΑΙ! νύφη της φώναζε, παιδί είνε, τόσο του έκαψε» και τρόμαξε ο καϊμένος να με μερώση από το κλάμα μου και από το παράνομό μου, γιατί το έπηρα βαρεία και για το έξόλο που έφαγα μπροστά στο θεϊο μου και γιατί ύστερα κατ'άλλα πώς μου ξεφυγε ένας άπρεπος λόγος.

«Όλα σου καλά, νύφη, της λέει στο τέλος ο θεός μας, μα το φαγι μου το έθαλας από τη μότη!»

«Νά ιδήςτε ύστερα, παιδιά μου, ξαναφύτρωσα πια εκεί που δέ μ' έσπεσαν!»

— Άγρια μάνα ειχες, Κυραμάνια, της είπαμεν.

— Θεός σχωρέσ' την, μάς άποκρίθηκε' γι' αυτό και τα επτά παιδιά της βγήκαν φρόνιμα.

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑ'ΓΚΑ

Η ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΑ

Μ' ένα φύσημα έγεννήθη Και θορρεί το τρυφερό Πλασματάκι, όπου άνεβαίνει Πως θα ζῆ όλον τον καιρό.

Μοιάζει σφαίρα κρουσταλλένια, Σάν αστέρι λαμπρό, Που κυλάει, περνάει, και πάει Στόν αιθέρα σιωπηλό.

Και σῆ λάμψη της που λάμπουν Πρίσκατα λογίων, λογίων Δες: Παλίλι μαγεμένο Νάνε, ή θήκη πετραδιών;

Σκαλιστός μίην είνε κόσμος, Που έχει ή Τέχνη βάλει εκεί Αίμανες, δάση, ρόδα, κ' έχει Τούρανοῦ ψι μαγική;

... Μα ένα κάτι θρυφαλλίζει Τόση χάρη, και ό,τι κλει Δάση, ούράνια, όλος ο κόσμος... Σ' ένα δάκρυ άπέσως σβούει!

(Judith Gautier).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Αγαπητοί μου,

«Αλείψωμεν ότι ο προχθεσινός παροξυσμός του χειμάνος, — εκείνος ο ψυχρός βορρής, εκείνο το χιονόνερον, εκείνα τα πυκνά σύννεφα που μάς έκρυψον τον ήλιον τρεις όλοκληρους ήμέρας, — ήτο ο τελευταίος, τα ξεψυχίσματα... Σήμερα ο ήλιος λάμπει πάλιν και θάλπει ανοιξιάτικος. Πάντοτε, λέγουν, κατά την Ίσημεριαν, ο καιρός πρώτας ήμέρας του Μαρτίου, ο καιρός χαλά και ο χειμάν άνανεούται. Έπειτα ή ανοιξίς ανακτά το κράτος της όριστικώς. Και μολονότι πολλοί άπαισιόδοχοι προφητεύουσιν άκόμη δεινά, ως ελίπισωμεν ότι το ίδιον θα συμβῆ και φέτος, ότι ο άγριος και βαρύς αυτός χειμάν εταλείωσε.

Τι φοβερός, αλήθεια, ο έφετεινός χειμάν! Κρύα, πάγοι, άνεμοι, βροχαι, χιόνια άλλεπάλληλα και το χειρότερον, έπιδημία. Αυτή ή καταραμένη μηνιγγίτις! Άκόμη κρατεί τα Σχολεία των Αθηνών κλειστά. Δέν θάνοιξουν, φαίνεται, παρά μετά το Πάσχα. Κοι δια να μη χάσουν το έτος οι μαθηταί, θα τους κρατήσουν έναδύ μηνας το καλοκαίρι. Κατά πάσαν πιθανότητα, αι εξετάσεις θα γίνουν άρχάς Αυγούστου και αι θερινά διακοπαί θα περιορισθούν μόνον εις ένα μήνα. Καλοκαίρι με σχολείον, με μαθήματα, με εξετάσεις, θα είνε κάπως βαρῦ δια τους μαθητάς. Άλλ' είνε βέβαια προτιμότερον να στενοχωρηθούν όλίγον παραπάνω, παρά να μείνουν δύο χρόνια εις την ίδιαν τάξην. Όσον δε δια το αναγκαίον διάλειμμα, δια την μακράν και συνεχή άναπαυσιν που χρειάζεται ο μαθητής κάθε χρόνον, νομίζω ότι αρκετά άνεπαύθησαν οι μικροί Αθηναίοι τον χειμάννα και θάναπαυθούν άκόμη ένα μήνα και πλέον.

Και τί μήνα! Απὸ τα μέσα του Μαρτίου έως τα μέσα του Απριλίου. Την άραιότεραν εποχήν, την καρδίαν της άνοιξίως. Με Σαρακοστήν, με Μεγάλην Έβδομάδα, με Πάσχα, με Έκκλησιαν, με εορτάς, με πανηγύρεις, και προπάντων με την μεγάλην πανήγυριν της φύσεως, που άρχίζει τώρα. Μακάρι να ήσαν πάντοτε έλεύθερα τα παιδιά να χαίρωνται την θαυμασίαν αυτην εποχήν, να μίην είνε υποχρεωμένα να κλείωνται εις το Σχολείον, ούτε εις το σπίτι δια να μελετοῦν, αλλά να τρέχουν έξω, να κατεδκινουν εις το Φάληρον, να πηγαινουν εις την έξοχήν, να διημερεύουν παίζοντα εκεί, να κάμνουν μακρινούς περιπάτους

και έξδρομάς. Άλλ' όχι να περιορίζωνται εις τας διασκεδάσεις του σπιτιού και της πόλεως, εις τους άπογευματινούς χορούς, εις τα τσίγρια και εις τους κινηματογράφους. Το όποιον, δυστυχώς, κάμνουν εις τας Αθήνας τα περισσότερα παιδιά, και τώρ' άκόμη, που έχουν όλην την έλευθεριαν να πλησιάζουν και να γνωρίζουν την φύσιν.

Γνωστός χρονογράφος, αγαπών να περιπατή, παρεπονείτο προχθές δια την έρημίαν των έξοχικων περιπάτων. Και έρωτούσε: τί κάμνουν λοιπόν αυτά τα παιδιά, τα όποια ή επιδημία άπήλλαξε τώρα από το σχολείον; Δέν έρχονται εδω έξω, να ιδούν τα θαύματα που κάμνει αυτην την εποχήν ή φύσις; Μόνον τας Κυριακάς και μόνον τάπογεύματα θά σιθάζωνται άγεληδόν εις τα μολυμένα τράμ δια να πηγαινουν ως την Άλυσσίδα, να συνωσιζωνται εκεί εις κανένα θεατράκι και να επιστρέφουν την νύκτα; Που είνε οι ώρατοι πρωίνοι και μησημεριάτικοι περιπατοί των υπό τον ζωογόνο ήλιον της άνοιξίως; Και τί τα θέλουν τα ποδαράκια των παρά δια να πηγαινουν πεζή μακριά, όσο το δυνατόν μακρότερα, εις τα δάση, εις τα λιβάδια, εις τους λόφους, εις τες ρηματιές, καθ' όμιλους, δια να μη φοβώνται κανόν συναπάντημα, και χωρίς να έχουν ανάγκην το τραμ, παρά το πολύ-πολύ δια την επιστροφήν; Είμαι τώρα σχεδόν μόνος εις την άραιότεραν έξοχήν των Αθηνών. Ο ήλιος μεσουρανεϊ θαυμάσιος και μόλις μία έλαφρά αύρα πνέει μυρωμένη. Βλέπω εις την περιούχην δύστροια παιδιά που πετούν άστούς, και άλλα τόσα που γυμνάζονται εις το άλμα. Αυτά τα έξη παιδιά δέν έπρεπε να είνε έξηντα, εκατόν, διακόσια; Τα άλλα που;

Αυτά περίπου έλεγεν ο Αθηναϊός χρονογράφος. Ακούσατε τα και σεις, αφού δια σάς τα έλεγεν. Είμπαρεϊ να σάς ώφελήσουν. Και χρησιμοποιήσατε την έλευθεριαν σας, δια να χαρήτε την άνοιξιν με τα όλα σας!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

Για μιά στιγμή ίσα γραμμή όλα σταθήτε να γυμνασθήτε.

Έν-δου έμπρός αι σάν στρατός, κανείς νομίζει, λαμπρά βαδίζει.

Πάντα, παιδιά, θάρρος, καρδιά. Σεις στην Πατρίδα καράρι, έλπίδα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων. — Ο μικρός Λουδοβίκος Κορμας άνακαλύπει τυχαίως μίαν συνωμοσίαν κατά του στρατηγού Ναπολέοντος Βοναπάρτου, ήδη Πρώτου Υπατού. Είς την ταβέρναν της μητέρας του, ήκουσε τρεις συνώμους, κλεισμένους εις τον αίθισον του μήλου, να λέγουν ότι ή άμρα του Υπατού θ' άνεινάσαστο εις τών άέρα από άνθρώπους των, την ώραν που θα έπεροῦσεν από την όδόν Σαιν-Νικαίν, δια να δάκην εις την Ουεραν. Άλλ' ο Βοναπάρτης ήτο ο έχθρός του μικρού Λουδοβίκου... Τι έπρεπε να κάμη τώρα που είνεν εις χείρας του την ζωήν του;...

Αν δέν έλεγε τίποτε, αν δέν εκινείτο, μετ' όλίγα λεπτά ο Πρώτος Υπατος θα ήτο νεκρός. Θα εξεδίκαι τον φόνον του πατρός του, θα έθήρει τον όρκον τον όποιόν πρό πέντε έτών ειχε δώσει εις την μητέρα του, επί των βαθμίδων της Έκκλησίας του Αγίου Ρόκκου, την νύκτα της 13 Τρυγητού. Άλλά συγχρόνως ένεφανίσθη πρό των έφθαλμών του νεαρού στρατιώτου το όραμα του Βοναπάρτου παρά την γέφυραν του Λόδι, ή ήρωική μορφή του στρατηγού, είσερχομένου Οριαμβευτικώς εις το Μιλάνον επί του λευκού του ίππου, του ενδόξου Βοναπάρτου, του νικητού του Μαρέγκου, τον όποιον όλόκληρος ή Γαλλία άνευφήμησε φρενιτιωδώς όταν κατέλαβε το Κεραμαϊκόν.

Αφότου είνεν την τιμήν να φέρη την στυλήν του στρατιώτου, αι ιδέαι του Λουδοβίκου είνεν μεταβληθῆ. Όπως όλοι οι καλοί Γάλλοι της εποχής εκείνης, δέν ήμπορούσε παρά ναγαπή και αυτός τον θαυμάσιον εκείνον άνθρωπον, ο όποιος ένεαόρκωνε την ιδέαν της νίκης και της δόξης της πατρίδος. Και δια πρώτην φοράν, κατά την κρίσιμον εκείνην στιγμήν, ο μικρός είδε καθαρά τί συνέβαινε μέσο του' και κτυπήσας με το πόδι το έδαφος εφώνασεν, ως ναπεκρινετο εις κάποιον, ο όποιος τῷ έλεγε το εναντίον:

— Όχι, όχι! ο Βοναπάρτης δέν είνε πλέον έχθρός μου! ο Βοναπάρτης είνε το πνεύμα της Νίκης, ο άρχων της Γαλλίας. Δέν πρέπει ν' αποθάνῃ!

Την στιγμήν εκείνην, γειτονικόν ώρολόγιον, εν τῇ σιγή της νυκτός, άνέδωσε τρία κτυπήματα. Όκτω παρά τέταρτον. Ητο σχεδόν ή ώρισμένη ώρα δια την αναχώρησιν του Βοναπάρτου από το Κεραμαϊκόν. Δέν ιδίστασε πλέον, ειχε κάμη την άπόφασιν του. Θα έσωζε τον Βοναπάρτην, εάν δέν ήτο πολύ άργά...

Με όλην την ταχύτητα των ποδών του, ο Λουδοβίκος ήρχισε να τρέχῃ, εις ότου, χωρίς να σταματήση πουθενά, έφθασεν άσθμαίνων εις την Πλατείαν Κορρουζέλ.

Εκεί μόνον εστάθη μίαν στιγμήν. Τι έπρεπε να κάμη; Να τρέξη βέβαια εις τὸ Κεραμεικὸν καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Βοναπάρτην... Ἄλλ' ἦτο ἀρὰ γε ἀκόμη καιρὸς; ἡ ἀμαξά δὲν θὰ εἶχε φύγη; Ἐβόησε τρέχων εἰς τὸ Κεραμεικὸν, καὶ πρὸς μεγάλην του χαρὰν, εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου τὴν ὑπατικὴν ἀμαξάν, περιμένουσαν καὶ περιστοιχιζομένην ὑπὸ στρατιωτῶν.

Ἐνας λοχίας τῶν φρουρῶν τὸν ἤρωτησε τί θέλει. Ἐγγύρα, εἶπε πρὸς τὸν ὑπαξιωματικόν, εἰδοποιήσατε τὸν στρατηγὸν Βοναπάρτην ὅτι θέλω νὰ τοῦ δοθῇ ἡ ἀμείψω. Ὁ λοχίας, βλέπων τὸν μικρὸν ἐκείνον στρατιώτην ὠχρὸν, πνευστιῶντα, μὲ στολὴν κατασκονισμένην, ὃ ὅποιος εἴη τοῦος νὰ ἰδῇ τὸν Πρωτὸν Ὑπατοῦν, τὸν ἐξέλαβε διὰ τρελλὸν ἢ μεθυμένον καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

— Ἐσὺ, τοῦ εἶπεν, ἐσὺ, μάτια μου, θέλεις νὰ παρουσιασθῇς εἰς τὸν Πρωτὸν Ὑπατο; Μὰ τί ἐστοχάζεσαι; ὅτι μπαίνουν εἰς τὸ Κεραμεικὸν ὅπως μπαίνουν εἰς τὴν καζάρμα; Κάμη γρήγορα μεταβολή, καὶ πῆγαινε, παιδί μου, νὰ ξεμεθύσῃς!

— Μά, κύριε λοχία, ἐπέμειναν ὁ Λουδοβίκος, σὰς βεβαίω ὅτι εἶνα πολὺ σοδαρόν... (*) Δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ ὁ Βοναπάρτης. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς του.

Ὁ λοχίας δὲν συνεκινήθη διόλου ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαβεβαίωσιν. Ὁ Πρωτὸς Ὑπατος, εἶπε μὲ θυμὸν, ἔχει τοὺς γενναίους τοὺς διὰ νὰ τὸν φυλάξουν καὶ δὲν τοῦ χρειάζονται παῖδες τοῦ στρατοῦ. Τὸ καλὸ λοιπὸν τοῦ σου θέλω, εἶνε τοῦ το γρηγορώτερον, γιὰ νὰ μὴ σὲ χῶσω καὶ εἰς τὴ φυλακή.

Καὶ ἐμιλῶν ὁλονέν, ὃ ἄγριος λοχίας ἐπίασε τὸν Λουδοβίκον ἀπὸ τὸν ὦμον καὶ τὸν ἐπέταξεν ἔξω, μὲ ὄλας του τὰς διαμαρτυρίας.

— Τι κτήνος! ἐσυλλογίσθη ὁ μικρὸς ἂν μείνω ὅμως ἐδῶ, εἶνε ἱκανὸς νὰ μὲ φυλακίσῃ καλλίτερα νὰ σταθῶ ἔξω, ἐκεῖ πού θὰ περῶν ἢ ἀμαξά, καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν σταματήσω.

Ἐξῆλθε καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σαιν-Νικαίον. Ἐκεῖ, ἔξωθεν τοῦ ἀριθμοῦ 9, ἕνα κάρρον φορτωμένον βαρέλια καὶ ἕνα ἄλλο ἀμαξί κενόν, συνηνωμένα κατὰ πλάτος, ἀπετέλουσαν, τρέ-

πον τινὰ τυχαίως, ἐμπόδιον, ὀδοφραγμά. — Νὰ το! ἐσυλλογίσθη ὁ Λουδοβίκος ἂν αὐτὰ τοῦ ἀκούσα, θὰ γίνοντο πραγματικῶς ἂν ἡ ἀμαξά φθάσῃ, ὡς ἐδῶ ἔχω εἰς νὰ κατορθώσω νὰ τὴν σταματήσω, ὁ Βοναπάρτης εἶνε χαμένος.

Ὁ Λουδοβίκος ἤξευρεν ὅτι ὁ Πρωτὸς Ὑπατος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κάμη τὴν ἀμαξάν του νὰ τρέξη ὀλοταχῶς, καὶ ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως αἱ κραυγαὶ του δὲν θὰ ἤσαν τόσοσιν ἰσχυραὶ ὥστε νὰ σταματήσῃ ὁ ἀμαξιλάτης, ἢ μήπως ἡ συνοδεία, ἢ ὁποία προηγεῖτο τῆς ἀμαξῆς, θὰ τὸν ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ ἐκεῖ πρὶν προσφθάσῃ νὰναγγεῖλῃ τὸν κινδυνόν.

Ἐνῶ, ἀπλητισμένος, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παλάτι καὶ νὰ κάμη νέαν ἀπόπειραν, παρατήρησεν ὅτι εὐρισκετο ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰκίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκρήξις, καὶ τότε

«Ὁ Λουδοβίκος ἐξοίρμησε καὶ μὲ μίαν δυνατὴν κλωτσιάν...» (Σελ. 128, στ. γ')

τοῦ ἦλθε μίαν ἄλλη ἰδέα, τολμηρὰ ἰδέα, σχεδὸν τρελλή... Ἄν ἠμπορούσε νὰ κίψῃ, τὸ φυτίλι, τὸ ὅποιον θὰ μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς τὰ βαρέλια τῆς πυριτίδος, θὰ ἔσωζεν ἀσφαλῆστερα τὸν Κοντοδεκανέα, καὶ εἶχε καιρὸν νὰ δοκιμασθῇ, διότι ἡ ἀμαξά δὲν εἶχε ἐκκινήσῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν.

Ὁ Λουδοβίκος ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν οἰκίαν. Ὅλα τῆς τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά. Ἐφαίνετο ἀδειανή, ἀκατοίκητος. Χαμηλὰ ὅμως, πλησίον τοῦ πεζοδρομίου, ὁ Λουδοβίκος παρατήρησεν ἕνα φεγγίτην, τοῦ ὅποιου τὸ φύλλον δὲν ἦτο κλεισμένον ἀπὸ μέσα. Τὸ ἔσπρωξε καὶ τὸ ἄνοιξε. Χωρὶς νὰ συλλογίσθῃ ὅτι στιγμήν τὸν κινδυνόν εἰς τὸν ὅποιον ἐξέτιθετο, ἐντελῶς προσηλωμένος εἰς τὸν σκοπὸν του, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀντιπάσης θυσίας σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἔως τότε ἐθεώρει ἐχθρόν του, — ἐχώθη εἰς τὰ κάγγελα τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἰσο-

γαίου παραθύρου, καὶ, χάρις εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ σώματός του καὶ τὴν ευκυνσίαν του, κατώρθωσε νὰ περῶσῃ ὀλόκληρος. Καὶ ἐστάθη εἰς τὸ στενὸν πεζούλι, κρατούμενος μὲ τὰ χέρια ἀπὸ τὰς παραστάδας καὶ διαστάλων ἂν ἔπρεπε νὰ πηδήσῃ. Διότι δὲν ἔδλεπε καλὰ μέσα, καὶ δὲν ἤξευρε τί ἀπόστασις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Ἐπιτέλους τὸ ἀποφάσισεν, ἐκλείσει τὰ μάτια καὶ ἄρτιε τὰ χέρια του, παρακαλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν βοηθήσῃ... Ὅπως ἔπεσαν ἀπὸ ὕψος εἴκοσι περίπου πεδῶν ἐπάνω εἰς δερμάτια καὶ εἰς σακκί, τὰ ὅποια ἐμπόδιζαν νὰ κτυπήσῃ πολὺ. Ὁταν ἐσηκώθη, κάπως ζαλισμένος, ἐσυλλογίσθη μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ τύχη ἐφαίνετο εὐνοϊκὴ καὶ ἐκτύπησε διὰ νὰ ἰδῇ πού ἦτο.

Ἐπὶ τὸ φῶς, τὸ ὅποιον εἰσῆρχετο ἀμυδρὸν ἀπὸ τὸν φεγγίτην, εἶδεν ὅτι εὐρισκετο εἰς ἕν ὑπόγειον δωμάτιον, τὸ ὅποιον ἦτο καρβουνοποθήκη. Ἄλλα ἦτο κλειδωμένον, καὶ συνεκινῶναι ἀρὰ γε μὲ τὸ ἄλλο ὑπόγειον, ὅπου θὰ εὐρισκόντο τὰ βαρέλια τῆς πυριτίδος; Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα!

Ἐψηλαφήσας τοὺς τοίχους καὶ τὸ ἔδαφος, ὃ νεαρὸς στρατιώτης ἀφῆκεν ἀσθενῆ κραυγὴν χαρᾶς: μίχ θύρα, μὲ ἐσκωριασμένα σιδηρικά, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ὠθησίν του καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἰδῇ, εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς διαδρόμου, ἕνα ἄνθρωπον, ὃ ὅποιος, γονατισμένος καὶ στυμμένος, ὑπὸ τὸ φῶς κεντρικῶν φαναρίων, σκεπασμένου χάριν προσφύλαξεως μὲ χαρτί, ἐφαίνετο

κυστάζων προσεκτικῶς τὸ ἔδαφος. Ἀναμφίβολως καὶ προφανῶς, ὃ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπεριμένε τὴν κατάλληλον στιγμήν διὰ νὰναγγεῖλῃ τὸ φυτίλι, ὅπως εἶχαν εἰπῆ οἱ συνωμῶται τῆς ταβέρνας.

Τὴν ἰδίαν στιγμήν, μακρινὸς κρότος ἀμαξῆς ἤκούσθη εἰς τὸ ὑπόγειον. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ φανάρι καὶ ὁ Λουδοβίκος ἔκαμαν τὴν ἰδίαν σκεψίν: ὃ κρότος ἐκεῖνος ἦτο τῆς ἀμαξῆς τοῦ Βοναπάρτου.

Ὁ Λουδοβίκος εἶδε τότε τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπον ν' ἀνοίγῃ ἕνα γυαλί τοῦ φαναρίου του καὶ νὰ πλησιάσῃ ἔρκων τὸ φυτίλι, τὸ ὅποιον ἠτοιμάζετο νὰναγγεῖλῃ. Ὁ κρότος τοῦ κυλισματος τῶν τροχῶν ἐπλησίαζε. Καὶ ἤκούετο καθαρὰ ὃ κλάπισμος τῶν ἵππων τῆς συνοδείας.

Ὁ Λουδοβίκος ἐξώρμησε τότε ἀπὸ τὴν σκιάν τοῦ τοίχου, ὅπου ἐκρύπτετο, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν συνωμῶτην, καὶ μὲ μίαν δυνατὴν κλωτσιάν, ἔστειλεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ ὑπογείου τὸ

φανάρι, τὰ γυαλιὰ τοῦ ὅποιου ἐθραύσθησαν εἰς τὸν τοίχον. Κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ἐξασφικτὴν αὐτὴν ἐπέμβασιν, τὴν ὅποιαν δὲν ἐπερίμενε βέβαια, ὃ συνωμῶτης ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἀκίνητος. Ἄλλ' ἀκούων τὸν κρότον τῆς ἀμαξῆς, ἢ ὅποια ἐπλησίαζεν, ὄρμηκε μανιώδης, κατ' ἐκείνου, ὃ ὅποιος ἠθέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καταγθονίου του σχεδίου. Τότε μίαν ἄνισος πάλῃ συνήδη εἰς τὸ

σκοπὸς μεταξὺ τοῦ ἀνδρός καὶ τοῦ παιδίου. Καὶ ὁ μικρὸς, φυσικὰ, δὲν ἐβράδυνε νὰ ὑποκύβῃ. Ἐπεσον ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ δολοφονοῦ, καὶ εἰς τὴν πτώσιν ἡ κεφαλὴ του ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸν τοίχον. Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ ρεῖ καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Λουδοβίκος ἐλιποθύμησε. Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν, ὃ ἄλλος, ἐλεύθερος τώρα, τρέχει εἰς τὸ φανάρι, τὸ ὅποιον δὲν εἶχε σβύσῃ ἐντελῶς, τὸ ἀρπάξει, ἀνάπτει τὸ φυτίλι καὶ φεύγει μὲ

ἄλῃν του τὴν ταχύτητα διὰ μίαν μικρὰς κλίμακος. Τὴν ἰδίαν στιγμήν, ἡ ἀμαξά διέρχεται μὲ καλπασμόν πρὸ τοῦ φεγγίτου, τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, τὸ ὅποιον ἐκλείει τὴν πομπήν, περῶν ἐπίσης, καὶ μερικὰ δευτερόλεπτα παρέρχονται... Εἶνε ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος διὰ νὰ καὶ ὄλον τὸ φυτίλι καὶ νὰ μεταδώσῃ τὸ πῦρ εἰς τὰ βαρέλια τῆς πυριτίδος... (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίσργον γάντι

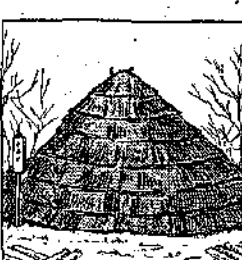
Ἐνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ Βradsey, συνετεία δερματικῆς ἀσθενείας, εἶδεν, εἰς τὸ διαστήμα δώδεκα ἔτη ὅταν δύο φορές, τὸ δέρμα τῆς δεξιᾶς του χειρὸς νὰ ἐξοκλήθῃ ὀλοκληρὸν καὶ νὰ βγαίη, ὡς γάντι! Ἡ φωτογραφία μας παρουσιάζει τὸ δέρμα αὐτό, ἀνέπαφον καὶ ἀπέριον, ὅπως ἐξῆλθε τὴν δευτέραν φοράν. Κατὰ τοὺς ἰατροὺς, ἡ περίπτωση εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον.

Πηγὴ θερμοῦ ὕδατος

Εἰς τὸ Yellowstone Park τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὑπάρχει μίαν πηγὴ, τῆς ὅποιος τὸ νερὸν εὐρίσκεται διαρκῶς εἰς κατ' ἄστασιν βρασμοῦ. Οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας ἀπὸ τὴν πηγὴν αὐτὴν προμηθεύονται ἱεστὸν νερὸν διὰ τὰς οἰκιακὰς τῶν χροῖας; τὸ ὅποιον εἶνε δι' αὐτοὺς μεγάλῃ οικονομία καυσίμου ὕλης.

Πρόχειρα φυκτῆρια

Εἰς τὰς βορειοδυτικὰς ἀκτὰς τῆς Τακωνίας βλέπει κανεῖς πολλοὺς κωνοειδεῖς ὄγκους, τοὺς ὅποιους μακρόθεν ἐκλαμβάνει ὡς ἀγυροκαλύβας. Εἶνε πάλαισι σωρεῖ χύονος σκεπασμένοι μὲ ψάθας, ὅπου οἱ κάτοικοι παραχῶνουν με-

Καὶ ἄλλη στολὴ

Ἰδοὺ σήμερον καὶ ἄλλη στολή, ἢ ὅποια δὲν εἶνε, ὅπως φαίνεται, οὕτε ἀποκρηκτικὴ, οὕτε πάλῃ ἀποκρηκτικὴ. Εἶνε ἀπλούστατα ἡ στολὴ τῶν ἀμερικανῶν κακούργων, τῶν καταδικασμένων εἰς καταναγκαστικὰ ἔργα. Καὶ ὅπως ἡ τῶν Ἀγγλῶν καταδικῶν, τὴν ὅποιαν εἶδατε προχθές, ἀποτελεῖται καὶ αὐτὴ ἀπὸ δίχρωμον βρασμά ἰδιορρυθμοῦ σχεδίου... πρὸς διάκρισιν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Α') Πρόβλημα

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10

Ἰδοὺ δέκα ποτήρια ἠριθμημένα. Πρόκειται νὰ τὰ τοποθετήσῃ εἰς δύο σειρὰς ἀπὸ πέντε ποτήρια οὔτως, ὥστε ὃ ἀριθμὸς, ὃ ὅποιος ὑπάρχει ἐπὶ ἐκάστου ποτηρίου, νὰ εἶνε πᾶν τοτε κατ' ὅτε ρας τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ του καὶ τοῦ ὑποκάτωθεν του, ὅπως εἶνε δηλαδὴ καὶ τώρα. Καὶ ὑπ' αὐτὸν τὸν ὄρον, θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὰ τοποθετήσῃ κατὰ δύο διαφόρους τρόπους.

Β') Παίγνιον

Ἐσὶν ὑπὸ τοῦ Ἰουδαίου Τηλεγράφου

ΓΡΙ	ΔΗΣ	ΡΗ	ΒΥ	ΔΙ
ΤΕΡ	ΘΟΥ	ΦΟΣ	ΨΙ	ΛΟΣ
ΚΥ	ΧΟ	Ι	ΠΟ	ΚΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλοβαί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις σημαίνουσαι: Ἀρχαῖον μουσικόν καὶ ποιητὴν, σημεῖον τῆς σφαίρας, ἀρχαῖον ἱστορικόν, Μοῦσαν καὶ Πνευματικὴν Ἀσκήσιν.

Ἀθήσεις: Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνωστῆς τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὄνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὅποιον ὑποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρον μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον ἐ' ἐν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῇ).

Λύσεις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ τοῦ Παίγνιου τοῦ 14ου φυλλαδίου

α') Τὸ κεφάλι τῆς χήνας εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸν ἀγκῶνα τοῦ μαγείρου φαίνεται δὲ ὀλοκληρῶς, ὡς ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βᾶσις.
β') Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε: Ἄρτα, Καραϊσκάκης, Λαωνίδας, Μιλτιάδης.

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπτεῖ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσῃν ἄμεσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 120.

Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΘΑΛΑΣΣΑ - ΟΥΡΑΝΟΣ

Πλέει το πλοίαριον επί της άπεραντου θαλάσσης, και τα ίστια του έξογκοδνται υπό τόν έλαφρόν άνεμον, ό όποιος μόλις είνε αίσθητός. Ένώ τρέχει, και τα ύδατα σχίζονται υπό της πλώρας του και άφίνει άπισθέν του μίαν μακράν, λευκήν οσειράν, έμφανίζεται μακράν εις τόν όρίζοντα ή κορυφή μιάς νήσου, και άλίγον κατ' όλίγον τό πλοίαριον πλησιάζει πρός τό ύψαιον κατάφυτον νησιόριον και αφηνης κρύπτεται άπισθεν αύτου. Κακή νήσος, διατί μάς κρύπτεις τό ύψαιον πλοίαριον με τά κατάλευκα ίστια; Διατί μάς άφαιρείς τήν εύχαριστήριον νά τό βλέπωμεν όλισθαίνον επί τών ύδάτων τών γαλανών;...

Ο ήλιος μόλις τώρα άνέτειλε έκ της κορυφής του λόφου, εις τό βάθος της κοιλάδος. Ο ούρανός πέριξ του έχει έν άνόμοτον, κυανόν χρώμα, και ούτε έν σύννεφον δέν φαίνεται εις όλον τόν όρίζοντα. Ο ήλιος ρίπτει τός άκτίνας του επί της γής και όμοιάζει με έν χονδρόν, γελαστόν πρόσωπον, τό όποιον σιγά-σιγά διασχίζει καθ' όλον τό μήκος τό κυανόν διάστημα. Έξάφνης έν θολόν σημεϊον παρουσιάζεται μακράν πρός δυσμάς. Καί ένόσω ό ήλιος πλησιάζει πρός τήν δύσιν του, αύτό έρχεται πρός αύτόν. Είνε έν σύννεφον κατάφυτον, τό όποιον έμφανιζόμενον θά φέρη τήν βροχήν και τήν μελαγχολίαν. Καί ήδη έφθασε, μέγα και άπειλητικό, και έκάλυψε τόν χρυσόν δισκον υπό τόν δγκον του.

Ο σύννεφον, διατί είσαι τόσοσν άσπλαγχνον και μάς έμποδίζεις νά βλέπωμεν τόν ύψαιον ήλιον και διατί τόν κρύπτεις ώστε νά μή μάς φατίξη και μάς θαρμαίνη;

Βασιλεύς τών Βαλκανίων (Έσθλιος Ζαχαρίας)

ΜΙΑ ΕΥΚΟΛΗ ΑΥΣΙΣ

Είχε βρέξει. Οι όδοίμοι ήσαν γεμάτοι λάσπες και ποταμάκια, άπ' τή βροχή σχηματισμένα, τρέχανε. Περούσα από ένα δρομάκι. Στην πόρτα ενός φτωχικού σπιτιού, ένα παιδάκι στεκότανε. Τά όύχα του ήσαν οε κακή κατάστασι, μά ή ματιά του έπεσε άμέσως στό παπούτσι του, όχι και τόσο καινούρια, μά της ώρας βερνικωμένα... Ήταν άναποφάσιστο. Έρχοιχε μία ματιά στό λασπομένο όδομο, κι έπειτα κυττούσε τά παπούτσια του με παρόμοιο. Διασκέδαζα μ' αύτό κι' έστάθηνα στή γωνία σάν κάτι νά περιμένα για νά ιδώ τό αποτέλεσμα. Ο μικρός ξαναμπήκε στήν αύλή και τόν άκούστηκα, που άρχισε νά τόν μαλώνη. Είδα πάλι τόν μικρό μάγα, νά βγαίνη έξω. Κότταξε με άπόφασις της λάσπες κι' ήταν έτοιμος νά βουτήξη. Έπειτα με μιάς στάθης, πύπλησε τό μέτωπο με τό χέρι του, γύρισε και κάθησε στό πε-

ζούλι της πόρτας του. Έβγαλε γρήγορα- γρήγορα τά παπούτσια του, (κάλτσες δέν φορούσ) τά πήρε στό χέρι, με δύο πή- όματα πέρασε τό δρομάκι και χέθησε στήν αντίθετη γωνιά... Έσκασα στό γέ- λια κι' έξηκολούθησα τό δρόμο μου. Τι εύτυχής νά λύνη τόσοσν εύκολα τά ζητή- ματά του!..

Η ΡΕΜΜΑΤΙΑ

Βιαστικό ε' ώραίο ρούκι Και χαρούμενο διαβαίνει Και 'ς τις κέρες και σά βράχια χαρωπό κατακυλά. Και ή λυγαριά πός είνε Εις τό πλάγι του άνθημένη, Γέρνει άπάλα τά φύλλα Και γλυκά χαμογελά.

Βάτραχοι, νεροχελώνες 'Ηουχέζουνα 'ς τά βύθη Κ' οι σκιές των 'ς τό ρούκι Φαίνονται βασιά-βασιά. Τό κουλάκι πού πετάει Και χαρούμενο προβαίνει Κάποτε τό πέταγμα του 'Σ τό ρούκι σιαματά.

Και 'ς τά γάργαρα νερά του, Και 'ς τά κρύσταλλα νερά Καθρεφτίζεται και βλέπει Τά ύφατα του φτερά.

Τέλλος Άγρας

ΕΥΦΥΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Εις κάποιαν Γερμανικήν πόλιν, ένας κύριος, μένεα πνέων κατά του ράπτου του, διότι του είχε χάλασα μίαν ένδυ- μασία, τόν έξεδικήθη φορέσας αύτήν και κρεμάσας εις τήν ράχιν του μίαν πι- νακίδα, επί της όποιας είχε γράψη: «Αύτή ή έλευνή και κακοφτιασμένη φο- ρεσιά έπληρώθη όδοθήκοντα μέρα εις τό κατάστημα Β.» Τοιουτοτρόπως περι- ήρχετο επί ήμέρας τής κεντρικωτέρας όδοϋς, προκαλών τήν μεγαλειέταν περι- έργειαν. Ο δέ ράπτης έπιτέλους ήναγ- κάσθη νάποζημιώση τόν πελάτην του, διά νά παύση τήν εκδικήσιν του.

(Έκ του Γερμανικού) Δωδωναίος

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Έγραφα, όταν ή μαμά μου ειπεν: -Άριστά μά στιγμή, παιδί μου, τό γράμμα σου και πήγαινε νά φέρη από τόν έξωστή τή γάστρα με τό άγαπημένο σου λουλουδι' έσηκώθη δυνατός άέρας, και αύτό είνε τόσοσν τρυφερό, που άν τό άφίσησε θά σου τό κατασπύρη... Παρήλθεν άρεκή ή ώρα, έως ότου άπο- φασίσω νά σηκωθώ διά νά φέρω μέσα τό κροσφιές μου άνθούλιον... Μά ήτο

πολύ άργά... Τίποτε δέν έπηρεχε πλέον! Φύλλα και άνθάκια κομμένα, κομματια- σμένα, έσκορφαίζοντο εις τόν έξωστήν, και άφου έκαμναν δύο-τρεις στροφάς σάν νά έχαίρετοσαν διά παντός τήν μη- τέρα των ρίζαν, παρσύροντο βπειτα από τόν μαινόμενον άέρα, εις τήν άβυσσον... εις τό άπειρον...

Πτωχό μου λουλουδάκι, άγαπημένο μου, πόσην λύπην μου έπροξένησες!.. μου έδωκες όμως μάθημα τό όσιον πο- τέ, ποτέ πλέον δέν θά ληρονησώ; νά μήν αναβάλλω σβν μίαν κών στιγμήν, ό,τι άμέσως δύναμαι και πρέπει νά κάμω.

Γλυκεία Έλπίς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Αποφιλής ύποψήφιος βουλευτής της Άργολίδος, είχε παραθέση τήν προη- γουμένην τής ψηφοφορίας όλόκληρον βύδι εις τούς φίλους του. Παραδόξως όμως κατά τήν εκλογήν άπέτυχεν, οι δέ πολυαληθείς φίλοι του συνήθροισθησαν κάτωθεν τής οικίας του δια νά τόν συλ- λυπηθούν έν σήματι. Ο άποτυχάν, ά- ναμμένος από τόν θυμόν, βγαίνει στό μπαλκόνι και τούς φωνάζει:

- Συμπολιταί φθειροπόνηγοι! οι τόν βούν μου καταβροχθίσαντες και εις μέ- λαν ψηφισαντές με, έρρετε ές κόρακασι!.. - Μπράβο! μπράβο! Ζήτω του κύρ βουλευτή! άνεφώνησαν οι συμπολιταί, ούτε λέξιν έννοήσαντες!

(Γεγονός) Μπαράμπα - Γεώργιος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Γιατί, παιδί μου, ζήσεις μισό τό λου- κουμί σου; - Γιατί θά 'πώ πως δέ μάρσει και θά πάρω άλλο όλόκληρο.

Έστία ή υπό του Μόγικου της Σμύρνης

- Μαμά, μου φαίνεται πως θά έχωμε άσχημο καιρό. - Έτσι; και γιατί; - Γιατί έπεσε τό βαρόμετρο. - Και πως τό έρείς; - Μά εγώ τό έρείξα. Μούπεςε άπ' τά χέρια.

Έστία ή υπό της Νέλλε

- Γιατί, Τάχη, δέν πήρες καλούς βαθμούς στήν έξαμηνία; - Δέν τούς πήρα εγώ, μαμαπά' ό δάσκα- λος μού τούς έδωσε.

Έστία ή υπό του Σεντεμμένον Ευμασιασίου

Άδρα του Έθρίπου: - Γιατί, Κραυγή Νί- κης, τά πόδια του σάου σου είνε έσπρα, ένθ' όλον τό άλλο σώμα είνε μαύρο; Κραυγή Νίκης: - Γιατί όταν ήτο μικρό, έπεςε μέσα τήν κατασφάρα πού είχαμε γάλα, και από τότε έμειναν.

Έστία ή υπό του Χαριτωμένου Σταυριάνου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

[1ος φυλλάδιον 4ον, σελ. 35.]

Εις τήν σελίδα 29, στήλ. α' (α' Η Πρώτη Έκκλησία) λείπει ή λέξις **εστέκετο**. (Διά τά ίστια, έμμεν, έστεικε κτλ. τά όποια έση- μείωσαν πολλοί, ό λευκός χείρος θά περισσεύε.) Εις τήν ιδίαν σελίδα, στήλ. γ', λείπει ή λέξις **δποίου**. (Τά Θεού, Χριστού, Λόγου κτλ. θά ήσαν άσύντακτα.)

Εις τήν σελίδα 30, στήλ. α' λείπει ή λέξις **μαθητάς**. (Και σπαθούς ήμπορούσε νά είνε, όχι όμως φίλους ή δαίμονες ή αντροφούς, όπως έγραφαν πολλοί.)

Εις τήν ιδίαν σελίδα, στήλ. γ' (α' Αθηναϊκή Έπιστολή) λείπει ή λέξις **ψυωσε**. (Όλίγοι τήν ήδραν. Οι περισσότεροι έσημείωσαν: έση- ρε, έλαβε, έκίνησε κτλ. Όταν ό αρχιμουσικός αναβαίνει εις τό βήθρον του, δέν παίρνει τήν μαγκέταν του, διότι τήν έχει ήδη πάρη, αλλά τήν όρνώνει, δίδων τό σήνημα τής ένάρ- ξεως. Και έσηκωσαν ήμπορούσε νά λέγη, και έκίνησεν άκούμ, άλλ' έν έχωρούσα...)

Εις τήν σελίδα 31, στήλ. α', λείπει ή λέ- ξις **ετόνισαν**. (Τό έμελοποίησεν θά ήτο πολύ μακρό διά τόν χείρον πού μένει, τό δε συνθέ- σεν ή συνθέτης μας) άκαταίστητον.)

Εις τήν ιδίαν σελίδα, στήλ. β' (α' Αλδου- θικος Κορμάς) λείπει ή λέξις **καταστήματα**. (Τά ραφεία, έμποροραφεία, μαγαζιά, κτλ. αταίριαστα.)

Εις τήν σελίδα 32, στήλ. β' λείπει ή λέξις **μύμησιν**. (Πολλοί έγραψαν διαταγή, προ- τροπήν, παραγγελίαν κτλ. Μά ήτο δυνατόν νά προτρέψη ή νά διατάξη ρητός τήν Λευκοθέαν ό κ. Δεσπώ-νά βαλσιση εις τήν γωνίαν του δρόμου. Άπλούστα ή μαθητήρια έμμετρον τόν διδάσκαλον της, ό όποιος σνήθιζε νά χοροπη- δά, όταν είχε κάτι νά σκεψή ή νάναγγελλή.)

Εις τήν ιδίαν σελίδα, εις τήν ιδίαν στήλην, όλίγον παρακάτω, λείπει ή λέξις **σπερίσσω**. (Και τό άκαθόσ, πού έγραψαν πολλοί, έχω- ρούσε' αλλά δέν θά ήτο τόσοσν φυσικόν και πι- θανόν, όσον τό περίπου.)

Εις τήν σελίδα 33, εις τήν γ' στήλην πού α' Αλδουθίκου Κορμάς, λείπει ή λέξις **τολμών**. (Έρχεται τόσοσν φυσικά, ώστε άπορώ πως δέν τήν ήσαν όλοι.)

Εις τήν ιδίαν σελίδα, εις τό κάτω μέρος της α' στήλης (α' Απρόσπτον εύρημα), λείπει ή λέξις **εσρέθη**. (Και τό έρώθη θά έστεικε, διά τούτο πολλοί έσημείωσαν φρονιμάς και τά δύο.)

Εις τήν σελίδα 34, στήλ. γ', (Τά γράμ- ματα) λείπει ή λέξις **φορτίον**. (Τό βάρος θά ήτο μικρότερον του χείρου, τό δε στάδιον πού έσημείωσαν πολλοί, δέν ταιριάζει έδώ.)

Εις τήν σελίδα 35, στήλ. β' (α' Αλληλο- γραφία), λείπει τέλος ή λέξις **κατορθώσων**. (Τά έπιτύχων, κάμωσιν, πραγματοποιήσων, απολαθώσων κτλ. ή δέν χωρούσν, ή δέν έρ- γονται τόσοσν φυσικά όπως τό κατορθώσων.) Από τούς υπερδαιμονιστούς λότας τών Λευ- κών Λέξεων, μόνον ένας, ό Βασιλειος ό Βουλγαροπόνοσ, ευρε και τās δώδεκα, άκρι- όδς, άσφαλώς και άδιστακτός (χωρίς δηλα- δή νά σημειώη πολλές μαζί συνωνύμους, αλλά μόνον μίαν, τήν ζητουμένην). Αυτός παρίει τό Α' Βραβείον και εύγέ του!

Ο Πιόλαρχος Νέμος και ό Πρίγκιπ του Βυζαντίου έδραν 11 λέξεις (έκτός του περιφη- μου ύμνωσε.) Αυτοί παίρνουν τά δύο Β' Βρα- βεία.

Άλλοι έξ κατόπιν έδραν από 10 λέξεις. Έξ τούτων έκληρώθησαν τρεις διά τά Γ' Βραβεία, και οι λοιποί έπέρασαν εις τόν Α' Έπαινον, ό όποιος περιλαμβάνει τούς εύρί- ντας 8 έως 10 λέξεις. - Εις τόν Β' Έπαι-

νον είνε οι εύρίντες 6 ή 7 λέξεις. Εις τόν Γ' Έπαινον οι εύρίντες 4 ή 5, και εις τήν Εΰ- φημον Μνείαν οι λοιποί. Εις μόνον άπεκλεί- σθη, διότι είνε άγοραστής και δέν συνωδέετο ή άποστολή του από τά όρισθέντα διά τούς διαγωνιζόμενους άγοραστάς 50 λεπτά.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλειος ό Βουλγαροπόνοσ, 12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πιόλαρχος Νέμος [11Ε]. - Πρίγκιπ του Βυζαντίου [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνοπούλα της Θράκης [10Ε]. - Άεροναυτοπούλα [10Ε]. - Δωδωναίος [10Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [9Ε] εις έκαστον): Άφροδέσα Θάλασσα. - Ανώνυμος Έταρεία. - Ματωμένο Φεγγάρι. - Φλογέρα του Βασι- ληά. - Ονειροπόλος Ψυχή. - Έργονος Αύ- τοκράτορος. - Τρελλή Νειότη. - Ελεύθερος Έλλην. - Ελεύθερος Ήπειρώτης. - Μο- σιά. - Βασιλίσσα τών Ζιζανίων. - Αργυ- ρότοκος. - Ηρώϊς του Σουλιού. - Ένδυο- σιόδης Έλλην. - Έλλάς του Μ. Αλέξαν- δρου. - Ατυοκράτωρα του Βυζαντίου. - Θοιάμβος της Νίσης. - Έδελβίσις. - Πού- λιο- Δράκος. - Κυνηγόπουλο. - Άγγελος του Πόνου. - Ήπειρωτική Έλπίς. - Σιέλλα Βουρδουμπά. - Σημαιοφόρος Έλλην. - Νη- σάϊει τών Γωνίων. - Ηχώ. - Κωνσταντί- νος Καπετανίδης. - Επτάφωτος Πιεύς. - Δορμείη. - Αϊθερία Μονική. - Κραυγή Νί- κης.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [6Ε] εις έκαστον): Έθνικός Πόθος. - Παιδική Χαρά. - Αμα- ρούλι. - Πέγνα Ποιητού. - Σαγόν έν τώ Ω- νεανώ. - Έλληνικόν Ίδεώδες. - Θεοειδήσ Ά- λέξανδρος. - Δούλη Ήπειρος. - Τού Καμπού Τρελλοόλουδο. - Βάρνα του Κανάρη. - Ε- ξόριστος Βασιλιός. - Ανδρείος Ανδριος. - Σηματα του Αβέρωφ. - Γενναίονος Έλ- ληνίς. - Κυλάριον του Άγρού. - Φοιτητική Συντροφιά. - Γλυκεία Έλπίς. - Αιματόβου- τος Έλληνική Σηματα. - Ονειρομένη Έλευ- θεριά. - Νέλλε. - Γεωργιος Ι. Χαϊδόπουλος. - Ροδοπαία Έλληνοπούλα. - Έθνική Ση- μαία. - Δούλας του Μίλλοντος. - Μικρός Ηρώς. - Γαλανόλευκη. - Μαρία Δουκέλλη. - Της Δύσης τό Ροδοχρώμα. - Έλληνικόν Είφος. - Βιθυνή Έλληνοπούλα. - Ο' Οθάλια. - Δάρις της Έλλάδος. - Τό Σβυστό μας Κανόνη. - Κυδοιανής. - Δούμισσα του Δάν- τωφ. - Δάφνης Κλωνίς. - Δευκή Καμέλια. - Ίδιώμοπος Σανθούλα. - Δωποαπομένη Έλ- λας. - Αθανάσιος Διάκος. - Ζήτω ή Αλυ- πτος. - Ειδώλον Ζωγράφου. - Ανεμώνη του Βουνοϋ. - Αιματοβαμμένο Έλληνικό Χώμα. - Ίδανικόν του Καλλιέχνου. - Βυζαντινός Αέτός. - Μικρομέγας.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [4Ε] εις έκαστον): Ρέμπελος. - Μαραμένη Φύσις. - Αθήνα Π. Πούλιον. - Αρχαία Έλληνίς. - Γαπονέικο Τριανάφυλλο. - Μέγρος Αδρήμπος. - Μάγνος της Έλευθερίας. - Σπυρίδων Α. Μεταξάς. - Διέφυλος Αέτός. - Μελαγχολικόν Φθινό- πωρον. - Γύννης Αγιάννης. - Ναυτοπούλα της Κάσου. - Κ. Α. Χειρόσφης. - Έκωού- ριος Απάλλων. - Απτική Δύσις. - Δοξαμένο Είκοσιένα. - Πυρφόρος Προμηθεύς. - Κατα- κτητής του Αέρος. - Γενναίονος Έλλην. - Ονειρον Δούλον Έλληρος. - Εύσφάτος Γ. Παροικοναϊδής. - Ροδοπέταλον. - Μακεδόν. - Αμαλία Π. Αμναϊέλλου. - Βοσκοραία Γαλανόλευκος. - Ουράιον Τέξον. - Άκαν- θούλις. - Ωραία Έλλάς. - Εξόριστος Αθής. - Αλέξανδρος Μαυροκορδοτός. - Έλλην. - Στέφανος Αβξής. - Καμάρι τών Γονίων. - Μπιος της Αριάνης. - Τούλα Γ. Παπαρχο-

νοπούλον. - Φάτιος Χρ. Μουχιόπουλος. - Έμμανουήλ Πνευματικός. - Σιέλλα Ζήλον. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [Ε] εις έκασ- τόν): Έλευθεριά. - Σουλιάνος Ι. Παπαγι- μάδης. - Φοδύ. - Ηρώϊς του 21. - Αλ- δήμπος. - Νηρηίς. - Νυμφαία. - Αλέξαν- δρα-Καυονή. - Γέρω - Σουλιώτης, κτλ. κτλ. (Οι εύρίντες κάτω τών 2 λέξεων δέν αναφέ- ρονται, διότι είνε πολλοί.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 38, όδου Ευρυπίδου τήν 16 Μαρτίου 1911

ΣΗΜΕΡΟΝ δέν έχω τόπον δι' αλληλογρα- φίαν. Δέν είνε μόνον τ' αποτελέσματα τών Λευκών Λέξεων, πού πήδων δύο στήλας, είνε και οι Αύται τών Έβδομαδιαίων Διαγωνι- σμών, πού αύτήν τήν φοράν υπερέβησαν τούς διακοσίους. Αυτό, τό όποιον διά μερικούς είνε δυσάρεστον, διότι τούς στερεί σήμερον τήν χα- ράν μιάς έντενοϋς άπαντήσεως, γενιτιός είνε εύχάριστον. Διότι μαρτυρεί ότι οι Έδδ. Δια- γωνισμοί μας προοδεύουν και μιάς οίδει τήν έλπίδα ότι θά προοδεύουν περισσότεροσν. Ξαίρετε δε τί έμπορει νά γήνη ύταν θά έχωμεν καθ' έβδομάδα 450 - 500 λύτας, πληρώνον- τας από 10 λεπτά; Άπλούστατα: θά εκδιόθω- μεν τό φύλλον δωδεκασέλιδον, με τήν ιδίαν τιμήν, με τήν ιδίαν συνδρομήν! Ξώς τό λέγω νά τό έχετε ύπ' όφει σας και νά μή παραλεί- πετε ποτέ νά στέλλετε τήν λύσιν τών Έδδ. Διαγωνισμών, νά προτρέπετε δε και τούς άλ- λους νά στέλλουν πάντοτε. Δούτι μόνον καί' αύτόν τόν τρόπον ύπάρχει πιθανότης νά πραγ- ματοποιήη τό όνειρον μας και νά έχωμεν καθ' έβδομάδα φυλλάδιον πού νά τά χωρή όλα. Τότε βέβαια κανείς δέν θά μένη χωρίς άπάντησιν έλλείψει χείρου, όπως σήμερον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έμφυρίονται: «Ο Μενεξές» της Βασι- λίσσης του Χρυσού. - Η α Καμένη βελόνη» της Σιλήρας Πηγαμακώτης. - Διάφορα του Αηγιούρου. - Διάφορα του Παρθός. - Διάφορα του Ζήτω ή Ένωσις. - Παράπο- νο» της Κρητικοπούλας. - «Αλληλογραφία» της Έξορίστου Ανθίδος. - «25 Μαρτίου» του Χαιανος. - «Αγγλικόν Φιλοδόχημα» της Βασιλίσσης τών Ζιζανίων. - «Η Έκκλησία του Άρρακίου» της Άεροναυτοπούλας. - «Η Άνοιξις» του Δωδωναίου. - «Τό Λου- λουδι» του Ριγολέττου. - Ποιήματα του Α- θηνασίου Διάκου. - «Ονειροπόλημα» της Μονώσως. - Ανέκδοτα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Απορρίπτονται: «Τραγουδι της άγάπης» (ε' είνε αυτό); - «Κυριακή της Σταυροπρο- σκυνήσεως». - «Στήν άγνωστην Άλδαν». - «Πλούσιο και πτωχόν» (ή μεταφρασας διέ- γλαφρά). - «Φαντασιώδης Μουσική». - «Τό καλοκαίρι» και «Όργις χριστοκόσας» (λαθα- σμένον στίχοι). - «Τό βαρύ βουόν άκατά- ληλον». - «Τό Μαγικόότανον» (τέτοια θέμα- ματα δέν είνε διά τόν κύκλον μας). - «Περί στενογραφίας» (όχι πραγματικωστικά). - «Εί- ρόνα της ζωής» (γλωσσικά λάθη). - «Ανοι- ξις». - «Ταξείδον» (ζήτημα).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Αμύνη της Εύτυχίας, κ. (Ε.); Αθώς, α. (Α.Ρ.) Ίδανικός, κ. (Α.Σ.) Μυτιληναίον Πρωτοπαλήκαρον, α. (Π.Β.) Απτική Μούσα κ. (Μ.Κ.) Άγγελος Χαράς, α. Ίδανική Γλυκίτης, κ. (Μ.Φ.) Βοσκορηή Γαλήνη, κ. (Π.Θ.) Γελόσσα Φύ-

σις, κ. (Ε.Ι.) Δουκάτορος "Αγγελος, α. (Γ. Β.) Κερκυραϊκή Μέλισσα, κ. "Οπτασία Παράδεισον κ. Χρυσωμένη Δύσις, κ. (Α.Ε.) Βασίλειος της Έρσημον, α. (Μ.Α.) Χαριστωμένο Στανωράκι, α. (Εκ και δέν πρόκαινα!) "Ομηρείας, κ. (!;);

"Αναγνώσεις ψευδοπόνομοι: Της Φράκτις τ' Αργιολούδο, κ. Καλός Σαμαρείτης, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν τ' ἀνταλλάξουν: ἡ Φοῖβη (0) με Βάρκαν του Κανάρη, "Αιτική Δύση, "Αγγελος του Πόνου — Της Φράκτις τ' Αργιολούδο (0) με Σκόρπιον Μενεξέδες, Τριετήρη Νειότην, Φαιδρον "Αδάμαντα — ὁ Γιάννης "Αγιάννης (0) με Λουλουδι του Φθινοπώρου, Γιόν του "Αδάμ, "Ηρώδα του 21, Φοιτηρικὴν Συμπροσφάν, Ἐθαίθηον Καρδίαν — ἡ "Αιτική Δύσις (0) με Νέλικς, Κάριον, Φάουσι, Φαιδρον "Αδάμαντα — ἡ "Αναθυλλίς (0) με Σαφὴν Μουσιέ, Τσιγγορέαν, Μιρόζαν — ἡ "Αφροέσσα Θάλασσα (0) με Δουκισσαν του Αστιακού, "Αγγελος του Πόνου, "Ανοικιατικὸν Αερόνι, Νήλικς — ἡ Γενναϊώνυχος "Ελληνίς (0) με Κερκυραϊκὴν Ἄθραν, Κασσιωποπούλαν, Στανόνα ἐν τῷ "Οικισμῷ — ἡ "Ιδιότροπος Σανθούλα (0) με Δίγειρον, "Αστρον Ἐσπερινόν, Σοφάταν του Διαβόλου, Δωδοναίαν — ὁ "Ἐλπιδοφόρος (0) με "Αιτική Δύση, Φοιτηρικὴν Συμπροσφάν, Σοφάταν του Διαβόλου, Μικαίλαν, Μπάριματ-Γιόργον, "Ἐδελβαίς — ἡ "Εσρινή "Ηρώδα (0) με "Αμαυλλίδα, Τσιγγορέαν, Στανίδα — ἡ "Ἐλευθερία (0) με Λευκὴν Θεάν, Σημαίαν του "Αβέρωφ, "Αθανάσιον Διάκον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Θριαμβεύοντα Μεγαλοιδέστην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐφημερίδος) "Αιτικὴν Δύσην (εἶδες τί βράια ποὺ περῶν ἢ ὡρες μαζί μου;) "Ομηρείδα (ἔστειλα δὲν σὺς εἶπα ὅτι ἀπὸ τὰς ἐγκρινομένας "Ασκήσεις δημοσιεύονται μόνον ὅσαι χρειάζονται καὶ δοσι γωρῶν;) Σεικνευμένον Γορμασιόπαιδα (ὁ Διαγ. Ξεσπαθώματος λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου ὥστε ἔχεις καιρὸ νὰ ξεσπαθώσης ἐξ ἡμῶν!) Μάριματ Γεώργον (αἰ Πτῆσις τοῦ Κρά-Κρά) ἔδημοσιύθησαν εἰς τὸν «Figaro de la Jeunesse» δηλαδὴ εἰς τὸ παλαιώτερον, τὸ ἀριστοκρατικώτερον, τὸ καλλιτεχνικώτερον παιδικὸν φύλλον τοῦ κόσμου αὐτοῦ (αἰετ) "Ἐξόριστον Ἀνθίδα (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεῖς καὶ χαίρετ' ἔσθ' φίλτατον του μπαμπά σου, τὸν ὅποιον πάντοτε ἀνθυραῖται) διὰ τὸν ἄλλο ποῦ ἐρωτᾷς, ὅχι, δὲν ἐπιτρέπεται) Κρητισσοπούλαν (ὅχι) Φοῖβη (ναί) σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεῖς;) Θάλασσαν Ἄθραν (βεβαίως δικαιούσαι) "Ἐνδοξον "Ιωλκίδα (αἰ παραγγελία σου ἐξετελέσθησαν) "Ἑλληνικὴν Θεοπέτρα (τίποτε δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη διὰ τὰς «Πτῆσις τοῦ Κρά-Κρά» περίμενε νὰ τελειώσῃ) "Ιδιότροπον Σανθούλαν (αἰ λύσεις δεκταί) Σαμαρικὴν Ἄθραν καὶ Σαμαρικὸν Ἀστέρια (νὰ μοῦ γράφετε ὅταν σὺς μὲν καιρός) "Αφροέσσαν Θάλασσαν (ἔστειλα νὰ τὸ ἴδῃτε καὶ αὐτὸ) Ἐίμαι Ζανουθλα (ναί) καὶ τὸ φύλλον τῆς τὸ στέλλω εἰς τὸς Πάτρας) Μεσομβριόν Ἀστέρια (ὅκτ' γράμματά; περίμενε μὲ αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία) Σημαίαν του Ἀβέρωφ (ἔστειλα) Θριαμβέον τῆς Νίκης (μιμῆται, φανεγραφεῖ, ἀποδοῖε τὴν γλῶσσαν τοῦ χειροῦ) ἄρα ἐτσι πρέπει νὰ τὰ πῆ καὶ ὅχι ἀλλοίως) Βιδυνην "Ἑλληνοπούλαν (ὑποχρεωμένη ὅχι; δὲν εἶσαι ἡ εὐγενέστα ὄμοιος...) Ἀνε-Σβῶσε, Φλογέραν του Βασίλη, κλπ. κλπ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ματίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἰ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἄθηνων καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 5 "Απριλίου ἐκ τῶν Ἐπαύρων μέχρι τῆς 12 "Απριλίου ἐκ τῶν Ἐβδωρικῶν μέχρι τῆς 30 "Απριλίου.

156. Δεξιόγραφος

Γλυκώτατον τὸ πρῶτόν μου, Τὸ δεύτερον προφῆται, Κ' εἰς τοὺς Προφῆτας τ' ἔλον μου Νὰ κατατάξῃς κρέπει.

"Κοτάλη ἐπὶ τοῦ Ρήμα Φερεαίου

157. Συλλαβογράφοι

Φωνῆεν μ' ἕνα σάφισμον ἂν ἐνώσης, Καὶ τοὺς προσθεῖς βεβαιωτικόν, Ἄμεις μὲ αὐτὰ θὰ φανερώσης, Πρωτεύουσαν τῶν Ἑβουπατικῶν.

"Κοτάλη ἐπὶ Ἐνὸς Σαυραίου

158. Διπλὴ Ἀκροστιχίς μετὰ Ποιήτης Ἀκροστιχίδος

Τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν κἀτιθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ δεύτερα γράμματα ὅρος διάσπρον τῆς Ἀρμενίας: τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν εὐγενὲς μέταλλον:

- 1, Χώρα τῆς Παλαιστίνης; 2, Ἀρχαῖος μέγας μαθηματικὸς; 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος;
- 4, Διδασκὸς Ρωμαῖος; 5, Ἐπαγγελματίας ἐπιστήμων; 6, Μέρος τοῦ σώματος.

"Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

159. Ἑλληνοσύμφωνον

αση - οἰοιο - αἰα - ιαι

"Κοτάλη ἐπὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσωμένων

160. Γρίφος

μη	εἰς		
μη	μη	φορ	εἰς
μη	μη	N	εἰς
μη			εἰς

"Κοτάλη ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου Ἀσπιδ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς Μελάχρας καὶ τῆς Ἰδιοτροπικῆ Σανθούλας, ἢ τοῦλάχιστον τὰ ἀρχαῖα τῶν φηφία. — Σανθὸς Ἰππότης. (ΓΑ', 59)

Α νταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά καὶ ταχυδρομικὰ δελετήρια. Διευθύνουσι Const. Bism. Christofidés, c/o C. J. Grace et Co, Alexandria (Egypte). (ΓΑ', 60)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδὲ τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 129]

ἈΘΗΝΑ: Η. Α. Κουρούλης, Γ. Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Ι. Καρβόλας, Χ. Β. Ζαχαρίας, Σ. Β. Ζαχαρίας, Γ. Β. Ζαχαρίας, Η. Γενναίου, Ἐλὴν Κολοκοτρώνη, Θ. Σ. Ἀγγελάς, Μαρία Γ. Καζαντζή, Χ. Σούλης, Καλλιόπη Μυλλοπούλου, Ἐδ. Σ. Βαλτατζής, Ἀναστασία Ι. Ἀναστασίου, Σ. Γ. Λεοντάκης, Α. Η. Παπαγιάννης, Ν. Η. Παπαγιάννης, Α. Ι. Εὐαγγέλιος, Σαφὴ Ζησιμακοπούλου, Ε. Α. Νουμῆς, Κόκκα Γε. Στρομπούλου, Ἐλὴν Α. Πέρισσος, Η. Σ. Κουρούλης, Ἐλὴν Ἐμ. Πέρισσος, Θ. Παροφίλης, Βασίλ. καὶ Ὀλυμ. Κ. Νικολάου, Ἰουλίττα Β. Καζηνοστασίου, Μαρία Γ. Γαροφαλάου, Λουκία Α. Παπαδοπούλου, Νική Παπαδόμου, Χαρίκλεια Β. Κουδούνια, Γ. Α. Σμαρτάνης, Ε. Α. Γεωργιάδης, Δ. Χρυσόπουλος, Α. Γ. Κουλομάνης, Γ. Ν. Τσιμπίρας, Γ. Α. Τριανταφυλλίδης, Κ. Τ. Κυρδωσῆς, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Γ. Σ. Ἀποστολάκης,

Σ. Ι. Ζορομπάνος, Ἀγ. Η. Τσιτσικλής; Ἀρ. Ε. Διαμαντῆς, Α. Ν. Κορνάρος, Ἐρ. Κ. Χόν. Ν. Κλίμας, Η. Νόσφρας, Ἀγ. Χρυσανθόπουλος, Η. Ν. Μιχαήλ, Μαρία Γ. Σαφὴ, Βασιλικὴ Κανέλλη, Κατὴν Χατζηγεωργίου, Ἰφ. Κ. Σωτήριος; Μαρτίνος Α. Σπυριδίου, Πόλις Ἰ. Ἀργυρίου, Α. Α. Ριζοῦλη. ΠΕΡΙΛΑΪ: Κ. Η. Νικολοπούλου, Τ. ΒΡ. Λαβροῦλης, Σουφῆς Ἰσπακίης, Ν. Η. Ἡωυκίτης, Μαρία Χ. Παναγοπούλου, Γ. Ἐμ. Κασσιώλης, Φ. Κ. Κόλας, Ν. Βαϊράνης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΡΑΡΟΥ: Η. Α. Χρηστίδης, Α. Κουτούζης, ΑΡΓΟΥΣ: Ἀ. Γ. Σαββατοπούλου, Ν. Χ. Λύρας, ΒΟΔΟΥ: Χρυσόλα Γ. Σβορώνου, Γ. Κ. Αθανασοπούλου, Η. Κ. Λαμπροπούλου, Α. Παπαδοπούλου, Α. Ζαμπίκος, Κ. Νικητοπούλου, ΓΑΛΛΟΠΟΛΙΣ: Κ. Ε. Βλάχος, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Χ. Κ. Γεωργιάδης, ΙΘΑΚΗΣ: Σ. Τσιλλίνας, ΚΑΛΑΜΑΡ: Μ. Ν. Κουροῦσης, Α. Γ. Γεωργιάδης, Φαίδη Π. Μουχίδου, Ἐλὴν Η. Μουχίδου, Φαίδη Γ. Σαλίου, ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Μ. Τσαρτζακίης, Ἀγγελικὴ Κοτούλα, ΚΑΡΥΣΤΟΥ: Γ. Ταρτακόπουλος, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μανωλά Π. Πολίτου, Σ. Α. Τοπάλης, Σ. Α. Λουκίτης, Σ. Μενεξέδης, Μαρία Κ. Κάιτα, Μαρία Φαίση, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ: Ἀργιολούδο, Λουκία Χ. Κυριακίου, Ἀσπασία Α. Παλαίου, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἀθ. Α. Κανιάρης (18-14) Γ. Α. Οικονομίου, ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Μ. Α. Σμυρογιαννίκοι, ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Χ. Καραγιάννης, Κ. Ζ. Μητσάκης, ΛΑΡΝΑΚΟΥ: Θ. Σ. Δημόπουλος, Γ. Πρωτοπούλου, Η. Α. Ροδῆς, ΠΑΣΩΝ: Κ. Σ. Κουρούς, ΠΑΤΡΩΝ: Ἀθηνά Π. Μανωλίδου, Α. Γ. Αρβελιάκου, Α. Α. Ἀθανασίου, Χ. Ι. Χαλακίτης, ΞΥΡΟΥ: Κ. Η. Αναγνωστόπουλος, Κλειώτα Πετροκωνίτου, Φαῖδη Ν. Τζέου, Α. Α. Σπυριδίου, Μαρία - Χρυσίνα Λουκίτη (13-14) Φ. Ν. Μουχοπούλου, Θ. Α. Βιλιώτης, Α. Α. Σπυροῦ, Φρ. Ν. Σαλάρας, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σοφία Ν. Λαγοκίτη, Ἀνατολίτη Λαυράνη, ΣΑΜΙΟΥΣ: Γ. Γ. Τζιόνης, Η. Α. Γούδας, Στ. Γεώργιος, Μαρτίνος Η. Ἐβέρτος, Χ. Α. Γεωργιάδης, Α. Μ. Μιχαηλίδης, Α. Γ. Λεγάκης, -Συνεργεῖς Γυμνασιολογίας, Ἐλὴν Σακαλάκη, Κ. Ι. Παπαϊωάννου.

ΕΒΔΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ: Μαργαρίτα Ροδανίου, Ν. Κοζάνης, Σοφία Κοζάνη, Ἰωάννα Γ. Μιχάλη, Κε. Γ. Παπαῆς, ΑΝΑΠΛ: Νικόλ. Παναγιώτου (11), ΒΑΡΝΗΣ: Η. Ἐμ. Παπαχρηστίδης, ΓΕΡΑΚΙΝΗΣ: Λουκία Θεοδωτοῦ, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Παναγιώτ' Α. Καραμάνη (13), ΚΑΥΠΟΥ: Ν. Κ. Σπυρῆς, ἀμύθητος ὁ Πολιορκητής, ΚΥΑΘΙΩΝ: Ἐδ. Γ. Καραγιάννης, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Κ. Κουροῦλου, Ἀρ. Χ. Ἡωυκίτης, Νίνα Τσιτσικλή (13-14), Ἀθηνά Β. Ἀδάνα (13-14) Ἀγ. Σβῶς, ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Θ. Κουροῦλης, ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Γενναῖος Ἑλληνίς, Πενίτης Ἀρβάνης, Ἐγγυλίττα Καραγιάνη, Κ. Ἀδάς, Κασσιωποπούλου, Κατὴν Ἀντωνία, Πορφύρη Παπαγιάννη, Γ. Ἀθανασίου, Α. Ν. Σμυρτζακίης, Ἀμύθητα Κολοῦνη, Καλλιόπη Παροῦλη, Γ. Παλατιόδη, Βασίλισσα τῆς Ἄβραμ, Γ. Μ. Σαμάνης, Γ. Κυριακίδη, Χ. Λαγανάς, Γ. Σμαρτάνης, Ἐμ. Χρυσόπουλος, Ἐμ. Παναγιώτου, Καλλιόπη Παροῦλη, Σοφία Ἐμ. Μουχοῦ, Μ. Σοφίλος, Ἐγγυλίττα Σουφῆ, Πορφύρη Παροῦλη, Μαρία Πέρισσος, Σωτηρικὴ Χρυσόπουλου, Ἐγγυλίττα Μουσοῦρη, Ἀν. Κωστακίου, Ἰουλίττα Πενιτιδίου, Σ. Καποδιστήδης, Μαρία Γιαννοπούλου, Η. Μανωλίδου, Η. Ἀδάμ, Καθ. Παυλῆς, Ἐλὴν Μιχαηλίδης, Οδρανία Γιαννῆ, Ν. Κασσιωπούλου, Σίππασσα Μανωλῆ, Μαρία Σακαλιώτη, Καλλιόπη Κουροῦλη, Ν. Μιχαηλίδης, Γ. Ο. Κουροῦλης, Σαμαρῆ Ἀδά, Σοφίος Ἀσπιδ, Κ. Κουροῦλης, ΡΑΜΑΙΟΥ: Γεωργιάδης Μανωλῆς, ΒΑΡΝΑΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Α. Α. Κίσης, ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἐλὴν Η. Γενναίου, ΖΑΚΥΝΘΟΥ (Βουληγιάς): Μαρία Α. Βλαχίου, Γάρος Α. Μπαρῆς, ΧΙΟΥ: Α. Η. Καρδουλάρης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐδῶτων δεξῆν τὴν λύσιν τὰ ὄνοματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληρικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ἀ ἐπινοήσαντες: ΧΡ. Δ. ΓΕΡΑΚΙΝΗΣ, ἀμύθητος Ἰννοκένσιον ἐν Χαλκίδι, ΝΙΝΑ ΤΑΜΕΙΝΟΥ, ἀμύθητος Ἰωαννῆσιον ἐν Κωνσταντίνῳ, Γ. Ν. ΤΟΥΜΠΑΣ, ὁ δὲ Ἀντοῦνος 29 ἐν Ἀθήναις, ΙΩ. Δ. ΣΚΑΝΦΑΚΗΣ, ἀμύθητος Ἰννοκένσιον ἐν Ἐσῷ, ΕΛΕΝΗ ΜΑΛΑΝΔΡΗ ἐν Πορτ-Σαῖδ, καὶ Ν. Π. ΗΡΩΤΗΣ, Ἀσώφορος Φρασεῖτος 11 ἐν Παριεῖς καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐνενοήθη δι' ἑξ ἡμῶν; οἱ δὲ ἄλλοι πῆναι δὲ μὲν ἐπινοήσαντες αὐτοῦς. Ὅλοι ἐπὶ 1ης Ἀπριλίου, Πλεονάζοντες ὅρ. 2,40 δὲ τὸν προσεχῆ διαγωνισμὸν